

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

PARTI AF VÄSTERÅS. — FOTO. EWALD, HERRLJUNGA.

13DE ÅRG.

DEN 31 MARS 1912.

Nº 27.

Efter porträtt.

Don Wiggquist

Kirche: Bengt Sjöringsgårde.

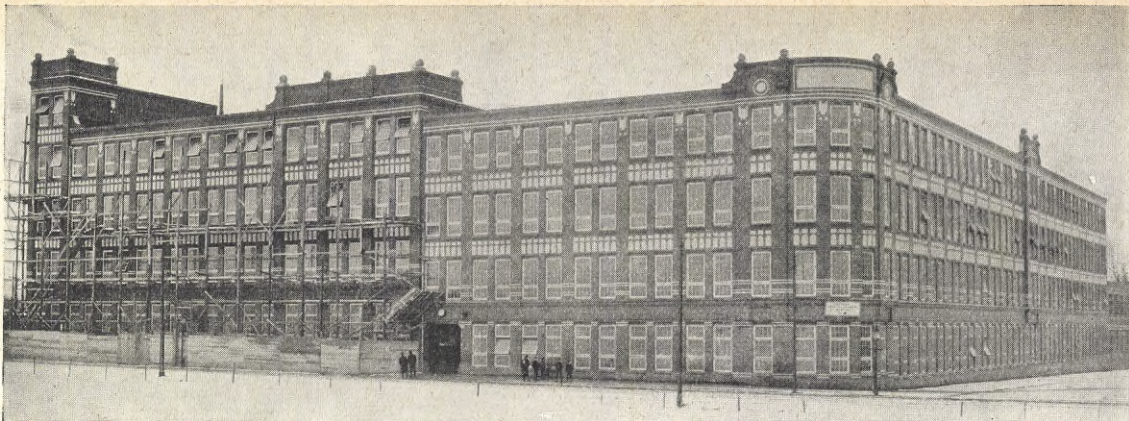

Foto. Backlund, Gbg.

SVENSKA KULLAGERFABRIKEN I GÖTEBORG: Exteriör.

Klisché: Bengt Sjöström.

SVEN GUSTAF WINGQVIST.

TILL PORTRÄTTET Å FÖREGÅENDE SIDA.

I den svenska industriens häfder är det ett ganska sällsynt förhållande, att en nygrundad industrigren har anledning fira sitt femårsjubileum på grund af sin utveckling till världsindustri. Detta är emellertid fallet med den svenska kullagerindustrien. Grundadt under själva krisåret — den 16 febr. 1907 — har Aktiebolaget Svenska Kullagerfabriken ådagalagt möjligheten för svensk företagsamhet att tack vare en förstklassig teknisk, finansiell och kommersiell ledning kämpa sig fram till en första rangs ställning på sitt område icke blott i hemlandet utan i hela världen i trots af den under femårsperioden så godt som oafbrutet rådande allmänna ekonomiska depressionen.

En filosofis lefnad utgöres af hans tankar, har vår främste tänkare yttrat i sin självbiografi: "Han anser filosofernas tankar, om de verkligen haft sådana, vara det, som egentligen utgör deras lefnad och det enda, som skäligen bör efterlämnas åt eftervärlden, i händelse ett sådant efterlämnande är möjligt". Med samma rätt kan det på visst sätt sägas, att en ingenjör's lif utgöres af hans industriella gärning. Den svenska kullagerindustriens tekniske upphofsman, ingenjör *Sven Gustaf Wingqvist* företer i de yttre konturerna af sin lefnadsbana intet anmärkningsvärdt utöfver det arbete han nedlagt i den svenska industriens tjänst. Född i Hallsberg den 10 dec. 1876 har han erhållit sin teoretiska ingenjör'sutbildning i Örebro Tekniska skola, ur hvilken läroanstalt som bekant framgått äfven många andra inom vår bergshandtering och industri bemärkta män. Praktisk erfarenhet har han därefter förvärfvat sig under en amerikansk studieresa, efter återkomsten från hvilken han ytterligare praktiserade vid Jonsereds fabriker. Sedan erhöill han anställning som driftsledare vid Gamlestadens fabriker i Göteborg.

I denna ställning kunde han ej undgå att få sin uppmärksamhet riktad på bristfälligheten hos dittills använda lageranordningar å därvarande textilmaskiner, kom snart nog till sin egen uppfattning om huru dessa ändamålsenligt borde vara anordnade och framställde till sina dåvarande chefer, grosshandlarna Axel Carlander och Knut J:son Mark förslag, att man skulle göra ett försök att i egen verkstad framställa sitt eget behöf af lager. Förslaget omfattades med intresse, och de försök, som gjordes, visade, att grunden var lagd för en ny svensk industri, som ägnade sig för fabriksmässig drift. Man började i helt liten skala; man experimenterade med olika anordningar och olika material; till en början

var ingenjör Wingqvist på en gång disponent, kontorschef, teknisk ledare och medarbetare i verkstaden. Men sedan grunden en gång lagts, blef Svenska Kullagerfabriken historia historien om en enda fortlöpande driftsutvidgning; dess alster vunno dag för dag i rykte för sin förträfflighet och det kan visst utan öfverdrift sägas, att fabriken hittills städe sålt mera än den tillverkat, d. v. s. att köporder alljämt inströmmat i jämbredd med fabriken's utvidgning, så att göteborgsvitsen till och med haft rätt i att säga, att så lagerfabrik den är, den egentligen aldrig haft ett lager!

Den första blygsamma verkstaden för fabriksmässig tillverkning uppfördes i omedelbart grannskap till Gamlestadens fabriker i hörnet af Horns- och Säfve Strandgatorna. Ännu 1907 var arbetareantalet endast 20 man. Redan två år senare hade fabrikationen vuxit så, att grunden kunde läggas till en omfattande tillbyggnad. Arbetareantalet var nu uppe i omkring 140. Från början hade man lagt an på export, hvarvid man låtit sig angeläget vara att skapa ändamålsenligast möjliga exportorganisation. Redan 1909 hade bolaget för att förmedla afsättningen inrättat filialer i Köpenhamn, Duisburg, Paris och Milano, samt anordnat lager i Berlin, Zürich, Helsingfors, Warschau, Melbourne och Yokohama. Sedan dess har tillbyggnadsarbetet så godt som ständigt pågått och pågår, som af bilden ofvan synes, ännu alltjämt. I trots af att det ståtliga fabrikskomplexet numera upptager nästan ett helt kvarter, har man redan ansett sig böra vidtaga anstalter för beredande af ytterligare utvecklingsmöjligheter och af Göteborgs stad förvärfvat sig tomtmark, upptagande ännu ett helt gatukvarter. Nya filialer ha upprättats i Luton, i närheten af London, samt i Newyork och nya lager anordnats i Wien, Petersburg och Buenos Ayres. Aktiekapitalet har ökats från en obetydlighet öfver 100,000 kr. till 6 millioner och den hos bolaget i in- och utland anställda personalen vuxit från 20 till c:a 1300 — mer än sextiodubbling alltså på endast fem år.

Hvad är det nu, som åstadkommit denna lysande utveckling?

Det är icke alldeles lätt att i allmänfattlig form redogöra härför. I stora drag torde dock kunna klargöras hvad saken gäller.

Så snart det gäller uppbarheten af en roterande maskindel användes ett *lager* ("läge") af en eller annan konstruktion. Det enklast tänkbara lagret är väl det, som man ännu ibland kan få se på landsbygden för uppbarheten af slipstensaxlar: ett hak i

kanten af ett bråde, det är allt; och en spik är bockad öfver axeln för hindra denna att hoppa ur. När fråga blir att uppbära axlar, som rotera med högt hvarfantal eller med stor belastning, stundom med båda i förening, räcka naturligtvis ej så primitiva medel. Man kan följa lagrens utveckling efter tvänne linier. Dels ha förbättringar vidtagits i själva de konstruktiva anordningarne; i detta hänseende kan antecknas vanliga bussningslager, lager med dropp-, vek- och ringsmörjning. Dels har man inriktat sig på användande af olika material, såsom vid lager med gjutjärnsskålar, eller lager, utfodrade med allehanda legermetaller. Men huru väl än sådana glidlager skötas, så uppkommer alltid friktion vid ytornas glidning mot hvarandra, och denna friktion förorsakar en energiförlust, som omsättes i värme. Äro bolagets utstrålningsytor små, så hinner ej denna värmemängd bortgå, utan försorsakar varmgång. Till en bötjan underskattade man denna energiförlust, men så småningom har man måst erkänna, att den ofta antager rätt afsevärd storlek.

Nu vet en hvar, att det är lättare att rulla en tunna än att släpa den fram på marken. Samma princip kan tillämpas på området för lagerkonstruktioner. Glidfriktionen utbytes mot rullningsfriktion. Det är denna synpunkt, som gifvit upphof till rull-lagret och till kul-lagret. Rullagret har dock icke nått någon större användning, till hufvudsaklig del därför, att det är svårt, kanske omöjligt att jämt genomhårda de långa rullarne och de hylsor, i hvilka dessa

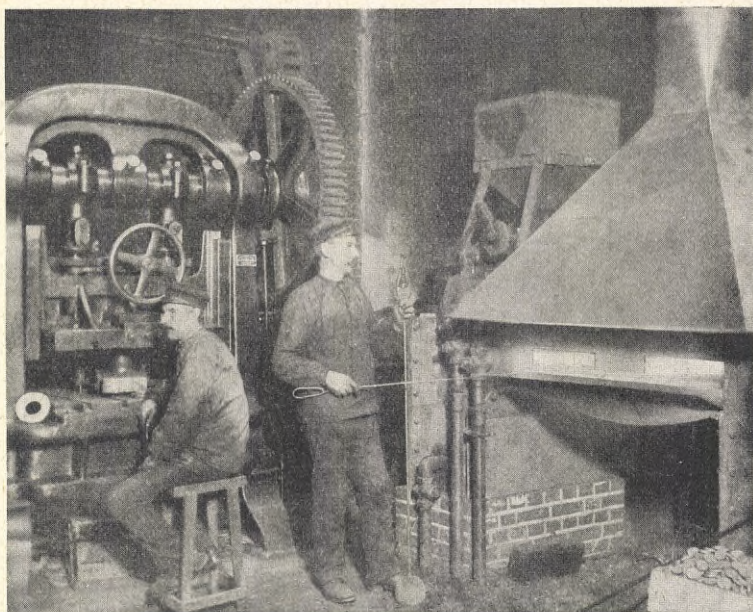

Foto. Backlund, Göteborg.

SVENSKA KULLAGERFABRIKEN: Smedjan.

Kliché: Bengt Silfversparre.

skola löpa, dels ock därför, att rullarne i ett sådant lager gärna ställa sig något snedt i förhållande till axeln. Kullagret däremot har vunnit en ständigt växande spridning inom så godt som alla grenar af maskintekniken. I ett kullager rullar axeln mot ett antal kuler, som i sin ordning rulla mot ett yttre omhölje. Nu finnas emellertid många olika detaljkonstruktioner af kullager, liksom resultatet blir högst olika allt efter det material, som användes. I båda dessa hänseenden ha Svenska Kullagerfabrikens tillverkningar företräde framför andra. De utmärka sig därigenom, att de ha tvänne rader kuler

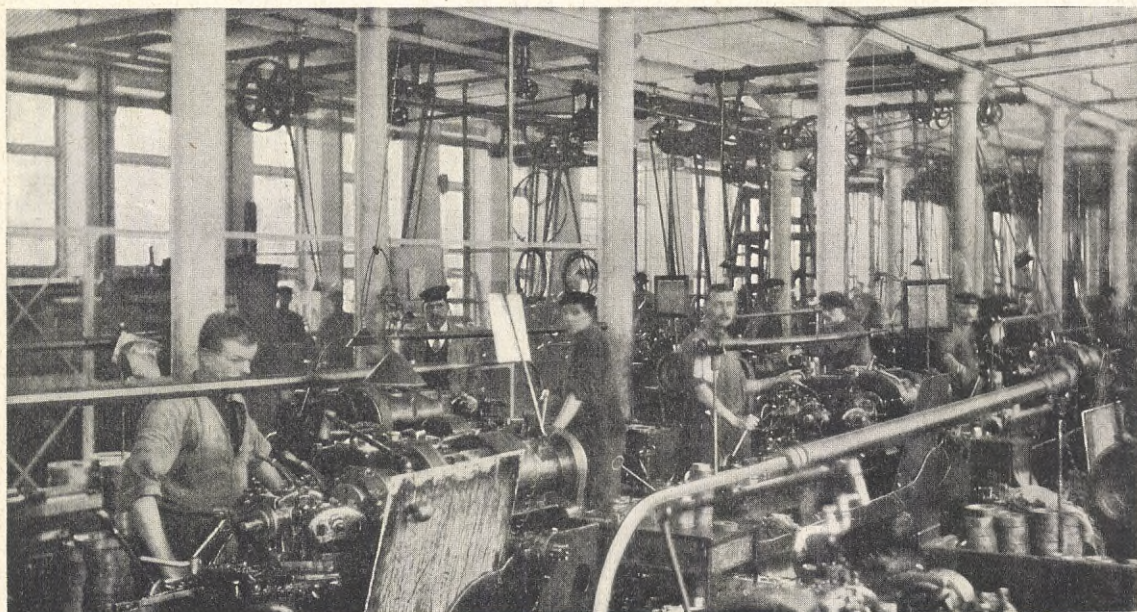

Foto. Backlund, Göteborg.

SVENSKA KULLAGERFABRIKEN: Svarfningsafdelningen.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre, Sölm-Gbg.

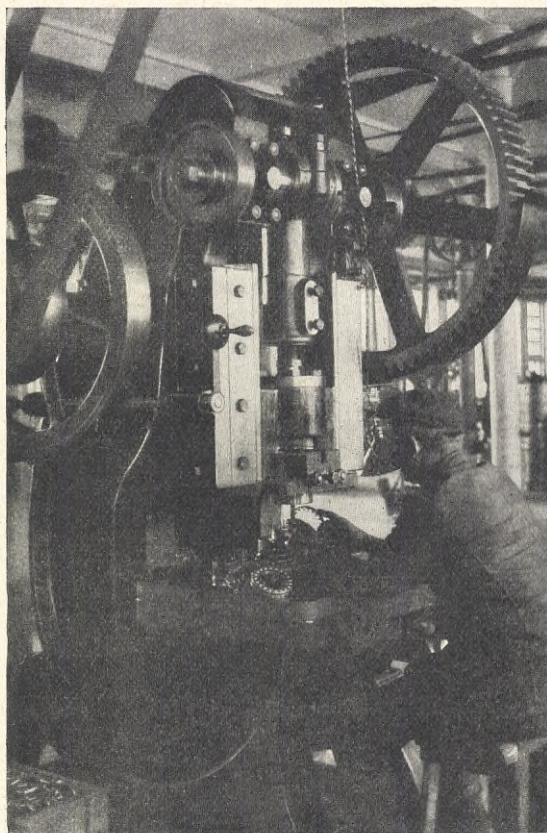

Foto. Backlund, Göteborg.

Kliché: Ernst Silfversparre.

SVENSKA KULLAGERFABRIKEN: Kallpressning.

En af de intressantaste specialmaskinerna.

samt största möjliga antal kulor i hvarje rad. Härigenom besitta dessa lager en synnerlig bärförmåga. Hvardera kulraden upptager automatiskt hälften af lagerbelastningen. På grund af den yttre löpbanans noggrannt sfäriska form kan den inre ringen inställa sig något snedt och således följa axelns formförändring. Den noggrannhet, med hvilken alla delar

tillverkas, kontrollen öfver alla tillverkningens detaljer, den omsorg, som nedlägges vid valet och behandlingen af materialet — bästa svenska stål — utgöra i tekniskt hänseende förklaringen till företagets enastående framgång.

Fabrikens tillverkningar äro i alla världens länder skyddade genom en massa patent. Då dessutom flertalet af de använda, till stor del i mycket hög grad arbetsbesparande maskinerna äro af egen konstruktion, komma äfven själva tillverkningsmetoderna att förblifva den svenska fabriken egendom, hvars marknad på detta sätt är i synnerlig grad tryggad. En vandring genom verkstadslokalerna, af hvilka en del här i bild återgifves, ger vid handen, att fabrikationen drivs på ytterst rationella grunder: allt ifråga om anläggning, maskiner och arbetsmetoder står på höjden af sin tid. För arbetarnes välbefinnande är också sörjdt på bästa sätt. Lokalerna uppvärmas sålunda genom frisk varmluft och all slipning sker vått, hvarigenom dammbildning förhindras. Sin drifkraft (1000 hästkrafter) tager fabriken från Trollhättans kraftverk.

I hvilken utsträckning de först hufvudsakligen inom velocipedindustrien till användning komma kullagren numera tagits i bruk, ser man af förteckningen på den mångfald olika maskiner, till hvilka Svenska Kullagerfabriken eller S. K. F., som den kallas på världsmarknaden, levererat sina fabrikat. I densamma finnas alla möjliga elektriska maskiner, från de största till de minsta; fläktar för ventilation af gruvor; automobiler och motorbåtar; maskiner för träbearbetning — de största hyvelmaskiner med fem roterande kuttrar och en mottagningshastighet af upp till 60 meter per minut såväl som de minsta enkuttriga maskiner för smärre snickeriändamål ha sina hastigt, upp till 4,500 hvarf i minuten och mera roterande kuttrar uppburna af S. K. F.-lager; kranar, traverser och andra lyftanordningar; propelleraxlar för torpedbåtar och ångfartyg. Särskildt inom fabriker, där risk förefinnes för svårartade eldsvådor, där det förarbetade materialet är eldfarligt, ha kullagren vunnit största användning, då de fullständigt utesluta varmgång af transmissionslagren.

Rätt intressant för lekmannen är att jämföra de största och minsta dimensioner, som äro föremål för tillverkning.

Foto. Backlund, Göteborg.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre, Sthlm.-Gbg.

SVENSKA KULLAGERFABRIKEN: Slipverkstaden.

Foto. Backlund, Göteborg.

SVENSKA KULLAGERFABRIKEN: Monteringsrum

Klubb: Kem. A.-B. Bengt Sjöfversparre, Shtn. Gbg.

Foto. Backlund, Göteborg.

S. K. F.: Kontroll af lager.

Å de använda kulorna finner man sålunda alla mått, från en diameter af ända upp till 1 1/2 decimeter — dessa tillverkas dock icke å fabriken i Göteborg — och ned till små "gryn" med endast en millimeters genomskärning. Inalles kommer Svenska kullagerfabriken i Göteborg numera att bli i stånd att dagligen tillverka öfver 100,000 kulor af olika mått. Då den största möjliga precision i afseende på kulornas storlek är erforderlig, ha anskaffat mätapparater, genom hvilka under fabrikationens gång mätningar bekvämt kunna verkställas med en noggrannhet på två tusendedels millimeter!

Af själfva lagren finner man storlekar växlande mellan endast 10 mm. och

en hel meters genomskärning. I alla dimensioner ha S. K. F:s lager stått provet med samma framgång.

Man kan också tryggt förutsäga, att den moderna industrien i allt större utsträckning kommer att begagna sig af kullager, beroende bl. a. på den kraftbesparing de föranleda. Huru stor denna är kan icke angifvas genom någon allmängiltig siffra. Men utförda prof ha visat att genom omläggning af driften till kullager kunnat sparas ända till 60 å 70 proc. af den improduktiva kraftförlusten, d. v. s. den kraft, som förbrukas inom maskinen själf, utan att komma produktionen till godo. Om en anläggning f. n. fordrar 100 hästkrafter och kraftförlusten är så låg som 30 % så göres vid en besparing af 50 % af denna förlust vid kullagers inläggande af en vinst i erforderlig kraft af 15 hkr. Ur denna synpunkt har kullageruppfinnningen äfven sin stora national-ekonomiska betydelse.

Att den svenska industrien på ett sådant framtidsområde kommit att intaga en ledande ställning å världsmarknaden, måste betraktas såsom i hög grad glädjande. Åran härför tillkommer naturligen i främsta rummet S. K. F:s ledare, ingenjör Sven Wingqvist, men bredvid honom företagets kommersiella och finansiella organisorer, grosshandlarna Carlander och Mark. Alla tre tillsammans ha genom denna sin industriella insats skrivit ett vackert blad i det svenska arbetets häfd.

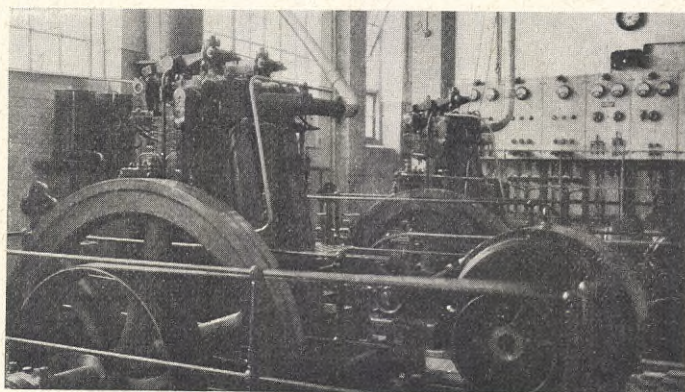

Foto. Backlund, Göteborg.

SVENSKA KULLAGERFABRIKEN: Maskinrum.

Klubb: Bengt Sjöfversparre.

KONUNGEN I LINKÖPING. — AMERIKA HYLLAR JOHN ERICSSONS MINNE.

Foto. Swensson, Linköping.
KONUNG GUSTAF INSPEK-
TERAR ÖSTGÖTA TRÅNGKÅR
VID BESÖK I LINKÖPING DEN
20 MARS.

Den 9 mars d. å. var 50-årsdagen af den sjöstrid mellan de krigförande amerikanska staterna i hvilken *John Ericssons Monitor* fällde utslaget till nordstaternas fördel. Om denna strid, hufvudsakligen mellan sydstaternas "Merrimac" och vår landsmans då för första gången framträdande "Monitor", dittills snarast föremål för löje tillfölje sitt öfverraskande utseende, har vid högtidsdagen utförliga beskrifningar lämnats. För oss hemma i Sverige är John Eric-

A grupp bilden namnteckna vi, vid det långa bordet, från 1 i följd till 9 och 19 räknadt samt i salen 20-26: 1 C. S. Peterson, pres. i Svenska klubben, 2 H. Olson, öfverdomare i Chicago, 3 —, 4 —, 5 —, 6 G. E. Foss, kongressman, 7 A. Chytråus, f. d. domare i Chicago, 8 H. S. Henschen, f. d. sv. konsul i Chicago, 9 W. A. F. Ekengren, Sveriges nye minister i Washington, 10 A. Lanqvist, byggm. led. af festkomm., 11 E. A. Olson, Adv. kand. f. "States Attorney", 12 PRESIDENT TAFT (X), 13 E. C. Westman, ordf. i festkomm., 14 C. S. Deneen, guv. f. Illinois, 15 E. K. Jonson, pastor i Immförs., 16 D. R. Forgan, pres. i Nat. City Bank, 17 J. E. Ericson, byggm., led. af festkomm., 18 C. F. Harburgh, senator, kand. f. guv. Illinois, 20 Arklit. Ostergren, v. pres. i Sv. ing.-fö., 21 John Ericson, "City Engineer, Chicago", 22 Henry Ericson Build. Insp., Chicago, 23 J. G. Bergqvist, Ing. U. S. Steel Co., Chicago, 24 Ellis Olson, f. d. skådespel., 25 D:r Judson, "Pres. Chicago University", 26 K. G. Lindwall, i State Bank of Chicago. ;

son den store uppfinnaren, landsmannen som i främmande land vunnit rykte och heder åt sitt namn och därmed at det svenska namnet. Men i Amerika, där har *John Ericsson* en vida djupare klang — liksom hyllningar till hans minne bäras af en djupare känsla än beundran för uppfinnaren. Inför John Ericssons minne erkänner amerikannaren en tacksamhetsskuld till honom såsom landets räddare i ett ögonblick af fara, då räddning syntes ute-sluten. Det var John Ericssons "Monitor" som den 9 mars 1862 räddade nordamerikanska staternas frihet.

Dagen till ära hade af Svensk-Amerikanska republi-kanska statsförbundet i Illinois anordnats en jättebankett i Chicago, bevistad af ett stort antal af de mest märkliga personerna i den svensk-amerikanska kolonien lik-som af en del framstående amerikanska gäster. Främst bland dessa var *presidenten Taft*, hvilken med sin när-varo velat uttala sitt lands tack för den räddning var store landsman lämnade det på sin tid. Den utomordentliga heder, som därmed bevisats våra landsmän, för-höjdes af statschefens för vårt land ytterst sympatiska uttalande.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfverparre, Stålm.-Og.
FRÅN VITTERHETS-, HISTORIE- OCH ANTI-
KVITETSAKADEMIENS UTSTÄLLNING AF 1911
ÅRS NYFÖRVÄRF.

H. 8 Da STOCKHOLMSFOTOGRAF.

I samband med akademiens årsfest den 20 mars öppnades i Statens Historiska Museum en utomordentligt intressant utställning af sislidets års viktigare förvärf. Under hand har H. 8. D. reproducerat ett flertal bilder af dessa fynd. — Bland de nu utställda återgifva vi emellertid ofvan: 1. Runsten från Resmo kyrka på Öland, från vikingatiden; 2. Träskulptur från Vagnhärads kyrka i Södermanland, från år 1275—1300; 3. Knäppebeslag af förgylldt silfver, funna vid Grumpen i Vestergötland, från 500-talet; 5. Likarmadt bronsspänne från Helsingland; 4. Tre hängsmycken af prässadt guldbleck — en med äldre runraden vid randen, — jemte 2 pärlor af guldråd och 6 af glasfluss, funna i Grumpen.

Lapplands tekniska förening, innefattande teknici från Kiruna, Malmberget, Porjus och Gällivare, sammanträdde den 16 mars i Kiruna, därvid föreningen gästades af de bekanta uppfinnare, ingenjörerna Lindblad och Grönvall från Ludvika. Ingenjör Lindblad höll därvid föredrag om elektrisk järnsmältning. Ingenjörerna Lindblad, Grönvall och Stålhane äro som bekant elektriska järnsmältningens uppfinnare.

Vår foto nedan togs vid Kiruna station d. 17 mars, då deltagarne afreste till sina respektive arbetsfält. Vi namnteckna: Ingenjör Lindblad (1), disponenten d:r Lundbohm (2), ingenjör Grönvall (3), ingenjör Bildt (4).

Amatörfotograf

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfverparre, Stålm.-Og.

FRAN LAPPLANDS TEKNISKA FÖRENINGENS SAMMANTRÄDE I KIRUNA DEN 16 MARS.

H. S. D. S. STOCKHOLMSFOTOGRAF.

DEN KVINNLIGA FÄKTKLUBBENS INTERNATIONELLA TÄFLINGAR I STOCKHOLM.

Gruppbild från sluttäflingarne den 21 mars. Från vänster, sittande: Fröknarne E. Hellqvist, 3:e pris i nationella täfl., 5:e pris i de intern. täfl.; och A. Walker (engl.), 2:a pris i de intern. täfl.; stående: fröknarne C. Walker (engl.), 4:e pris i de intern. täfl., G. Daniel (engl.), 1:a pris vandringspris i de internat. täfl., fru E. Kinell 6:e pris i de internat. täfl., röken L. Du Rietz, 1:a pris Kronprinsessans vandringspris i de nationella täfl., 3:e pris i de intern. täfl.

Kliché: Bengt Stjernqvist

Efter fotograf.

Vidst. bild: COUNTESS OF WARWICK, den bekanta engelska högaristokratiska socialisten vid sin ankomst till New-York den 9 mars. Skall hålla en serie socialpolitiska föreläsningar i Amerika.

Efter fotografi.

DE SENASTE PARISERKTOILETTERNA: Den ena en icke alltför afvikande variation på de alltid vackra spetsklädnaderna; men den andra modet för dagen, är ett återupptagande af ett gammalt mode, den s. k. "Panier"-klädnaden. Den är emellertid lancerad af en London-damskräddare.

Kliché: Bengt Stjernqvist

Den 20—21 mars utkämpades i Stockholm täflingar på florett mellan några af Englands och Sveriges bästa kvinnliga fäkterskor. Efter den första dagens utslagstävlingar följde de afgörande drabbningarne om vandringspriset, hvilket sistlidne år eröfrades af en engelska. Fäktkonsten har i England i betydligt högre grad än i Sverige under många år intresserat sportälskande unga damer, och Albions döttrar ha fördelen af en långvarigare träning än våra svenska damer. Men om också mästerskapet äfven denna gång eröfrades af en engelska, miss Daniel, var det med verklig tillfredsställelse man kunde konstatera dels att de svenska fäkterskorna voro respektingivande motståndarinnor och dels öfverlägsna i stil.

I några af de allra vackraste assauterna under täflingarna deltog svenskor.

RESIGNATIONENS STAD.

FÖR HVAR 8 DAG AF ANDERS ÖSTERLING.

JAG kom till Moosheim af en tillfällighet. Jag var på resa genom Sydtykland och erinrade mig plötsligt, att en vän, en målare, som jag ej på många år hört något af, skulle vara bosatt i den lilla staden. Min vän mötte mig vid stationen och vi gingo under trögt samtal den snöfläckiga vägen upp till Moosheim, som låg utbredd på sluttningen af en bergås. Nedanför de klättrande husen sorlade en flod med många armar och många broar, och här och där höjde sig pilar med silfverhvita bollar öfver det strida vattnet. Alperna glänste vid synranden, och jag pekade dit och sade:

— Dem skall jag öfver i morgon!

— Du reser till Italien?

— Ja, broder, jag har haft en bekymmersam tid. Men nu reser jag till det sköna landet, där tillvaron är formfulländad och glädjen naturenlig.

Min vän såg på mig och skakade på hufvudet.

— Afundas du mig inte? frågade jag. Den tjän-

dimman. Här och där trängde ljusstrålar ut i mörkret, korsade hvarandra i olika riktningar och försvunno. Det var fullt af sådana korstecken i atmosfären, ljussken från små fönster, där någon satt böjd öfver sitt arbete, mystiska hälsningar från hus till hus.

— Detta är de tysta ljusstrålarnas stad, sade jag.

— Och resignationens, tillade min vän.

Han stannade framför ett hus, där det lyste med starkare sken än annorstädes. Han lade sin hand på min skuldra och förde mig närmare. Genom fönstrets tyllgardiner sågo vi en ung flicka med stramt mörkt hår, sysselsatt med att rensa grön-sallad i ett stort lerfat. Man såg på hennes läppar, att hon gnolade någon melodi, och stundom rörde hon sitt vackra hufvud i ett slags danstakt. Hennes haka var stark, den blottade halsen fylligt rund, och hennes barm rundade sig själfmedvetet under koftan.

— Bor äfven hon i resignationens stad? nickade jag.

Efter porträtt.

Kliché: Bengt Silfversparre.

T. v.:

GRAF W. F. SPÖNNECK,

Danmarks minister vid Svenska Hofvet,
och diplomatiska karens doyen,
70 ÅR DEN 23 MARS.

*

T. h.:

W. A. F. EKENGREN,

Nyutnämnd till envoyé extraord. och mi-
nistre plénipot. ho Amerikas
Förenta Stater.

F. 61, vice konsul i Rouen 96,
i Newyork 99, t. f. gen. konsul
i Lybeck 02; tjänstgj. i Utrikes-
dep. 03 och chef för konsulat-
afd. 05; legationssekreterare i
Washington 06, chargé d'affaires
därst. 06.

Efter porträtt.

Kliché: Bengt Silfversparre.

sten kan du väl göra mig. Ingenting friskar så opp reshumöret.

Men han skakade ännu en gång på hufvudet och log sitt inåtvända leende.

— Du skulle stanna här i stället, sade han eftertänksamt. Du får två rum i mitt hus — ett att sofva i och ett att arbeta i. Här är allt hvad du behöver, och i Moosheim lär man sig för resten snart att icke sakna något.

— Tack, svarade jag men i morgon fortsätter jag i alla fall min resa.

— Vi skola se.

Skymningen började sänka sig efter den ljumma snösmältningsdagen. Föhn hade andats på de bruna mossarna rundtomkring, och nu stod andedräkten kvar som grå dimma. Kvällskylan steg från floden, och i de branta gatorna blef det ödsligt och högtidligt. Här och där hängde lyktor framför ålderdomliga husgaflar, belysande en port med sönderbrusten ornamentering. Långt nedifrån hördes hundskall i en gård på den sofvande slätten, och alla ljud stego upp till staden som bubblor från botten af en sjö. Moosheim låg på sin bergås som en ö-

Men min vän tycktes under årens lopp ha bortlagt vanan att le. Han sade endast:

— Det är Therese, och hon är den enda vackra flickan i Moosheim. Hon bor här med sin mor, och jag brukar ibland gå in och prata med henne. Kom med!

Strax därefter stodo vi i rummet. Therese tog oss båda i hand, sedan hon torkat sina fingrar på förklädet. Hon talade ifrigt, hit och dit, hon berättade små bagateller ur sitt dagliga lif och anförtrorde oss, att hon i dag satt upp tre nätta starholkar i balsampopplarna på gården. Hennes ögon voro brunblanka och troskyldiga, hon hade icke nog att göra i det lilla hushållet, sade hon, ville gärna ha någon ordentlig sysselsättning, men visste icke hvad.

— Men mutter säger, att det skall väl komma, slutade hon med ett leende.

Jag lade märke till att min vän betraktade henne med en egendomlig, behärskad vördnad, och att han med rörande uppmärksamhet lyssnade till hennes ord.

— Det skall säkert komma, mitt barn, sade han.

Men gift dig för all del icke så att du kommer bort från Moosheim.

— Från Moosheim vill jag heller inte, försäkrade Therese.

En gammal klocka i salshörnet slog sju slag, som klungo sällsamt starka i kvällstystnaden. Vi reste oss.

— Ni stannar här en tid, inte sant? frågade mig Therese.

— Tyvärr måste jag resa redan i morgon.

— Så fort färdig med Moosheim? Ni kunde gärna stanna. Här trivas alla, och ni skulle säkert också trivas. Er vän har ibland talat om er. Vi kunde göra spatserturer tillsammans.

— Följ hellre med till Italien!

Therese skrattade med breda, hvita tänder, kasta- de en snabb blick på min vän, blef åter allvarlig och sade lågt och enkelt:

— Från Moosheim kommer jag aldrig.

På vägen till värdshuset frågade jag försiktigt min vän, om hans hjärta icke hade en viss svaghet för den unga flickan.

— Har haft, sade han. Mitt hjärta har varit som ett droppande vax. Men sådant öfvervinner man här.

Värdshussalen hade långa, blankskurade furubord, märknade hjorthorn i taket och rappade nakna väggar, mot hvilkas hvithet de kringsittandes hufvuden karaktäristiskt aftecknade sig. Det var mest ensam- ma, allvarliga män, som sutto hvar för sig vid o- lika bordsändar, målare och diktare, som lefde i den lilla staden. Alla hade något visst tillbakadraget och i förtid åldradt öfver sig, ett vemodsdrag som sam- tidigt vittnade om frodigt inre lif. Det var som ett stilla brödraskap.

— "Grüss Gott", hälsade de vid vårt inträde.

När vi tagit plats, sade min vän:

— Af alla dessa män finns knappast någon som är född i Moosheim. De äro från skilda väderstreck, ha kommit hit någon gång och stannat. Luften är god att arbeta i. Den lär icke vara särskildt bra för hälsan, men den gynnar andligt arbete, den är anregend, som vi säga.

Jag nickade. Det var något i stämningen, som betog, något världsfjärran, en karg idyll bortom idyllerna. Kanske jag likväl borde stanna en tid...

— Ni, herr Heinrich, hur länge har ni bott i Moosheim? frågade min vän en af de närmast sittande.

Denne såg upp, försänkt i djupa tankar öfver ölkruset, och när han svarade, riktade han sin blick mot mig, det främmande ansiktet.

— Hur länge? Mycket länge. Jag räknar inte med år. Men vänta, tolf — — — tretton år blir det i oktober.

— Min vän här har kommit i dag och säger, att han skall resa vidare i morgon. Är det inte underligt?

— Ni stannar nog, sade mannen med ölkruset. Jag ser på er, att ni hör hit.

Närmast disken satt ett lag högröstad bönder, och den grofva dialekten rullade sömnigt genom lokalen. Då och då skramlade en vagn förbi på torgets stenläggning därutånför, och pelargonerna skålfde till i sina fönsterkrukor. Så var det denna kväll och så hade det varit alla kvällar och så skulle det vara i många mansåldrar. Här var intet som störde, intet obehörigt, som söndersliter tankens och dröm- mens tålmodiga spindelväfvar. Här är staden, hvars ljusstrålar bygga en bro till evigheten. Hvarför resa, hvarför jaga från stad till stad och öfverallt lämna något kvar af mig själf, ett stycke bortslarfvad hjärtekraft och längtan? Hvarför söka ett äventyr, hvars färg likväl endast är återglansen af mitt eget upptända blod? Det mesta är ju dock vemod...

Vi gingo nedåt gatan och kommo till det hus, där min vän bodde. Helt nära brusade en kvarnbäck, jag stannade vid broräcket och lyssnade. Min vän gick in till sitt, och strax därefter tändes lampan i hans atelier. Jag insöp med alla sinnen omgifningens nattliga frid. Här har du allt, hvad du behöfver, tänkte jag. Här är kvarnbäcken, till hvars friska sorl jag kan lyssna, när melankolien sitter för hårdt åt. Däruppe ligger värdshuset med det svarta ölet, som är grubblarnas dryck. Ett stycke därifrån bor Therese, som jag kanske skulle komma att hålla af. Och ännu ett stycke längre bort ligger kyrkogården, där jag en gång kunde sofa så välsignadt bortglömd af alla människor. Ja, Moosheim har sin stilla lockelse, och här kunde jag kanske nå den lycka som består i frihet från önsknningar.

Jag somnade in vid kvarnbäckens svala vaggvisa. Och nu drömde jag en underlig dröm.

Jag drömde, att det åter var en dimmig kväll, och att jag steg ensam in i värdshuset. Det var skumt i portgången, men jag grep likväl vanemässigt rätt om dörrklinkan. Därinne var salen tom, endast uppe i hörnet, nära ugnen, satt en ensam, gråhårig man, som jag icke kände. Han hade en grå pellerin öfver axlarna och tycktes frysa. Då och då sade han halfhögt något för sig själf, och när jag satte mig midt emot honom nickade han värdslöst bekant. Rosa, skänkjungfrun, kom fram och ställde ett ölkrus framför mig; när hon gått, sade min bordsgranne helt omotiveradt:

— Känner ni Therese?

— Jag har träffat henne en gång, svarade jag dröjande och med afsikt något förbehållsamt.

— Vi voro gifta en gång, fortsatte han. Det varade i sju år, så skildes vi, och nu är hon omgift med en kusin, som äger ett stort rödgarveri.

— Ni skämtar, sade jag. Therese är ju knappt mer än tjugo år.

Den andre skrattade till.

— Jag skämtar verkligen inte. Det var ett svårt missgrepp af mig, detta äktenskap. Men jag kände mig ensam på den tiden. Det är nu snart aderton år sedan.

Jag stirrade på den underlige mannen, han måste vara en däre, förmodligen en känd, ofarlig och populär däre i Moosheim. Men jag ryckte till, när han i vänlig ton fortsatte:

— Ni tillåter kanske, att jag talar ert språk, så godt jag nu minns det. Vi äro nämligen landsmän, min herre.

Med en djup suck fortsatte han nu på mitt språk:

— Jag kom hit en vacker februaridag för tjugo år tillbaka. Jag hade en kär vän här, en målare som nu är död. Han tyckte jag skulle stanna, fast det egentligen var min afsikt att dagen därpå fortsätta till Italien. Så blef jag här. För alltid.

Det var som om mitt hjärta skulle stanna. En vild ångest grep mig, och jag stirrade honom rakt in i ansiktet. Och nu såg jag, nu kände jag igen. Mannen framför mig var jag själf, jag själf! Jag upptäckte mina egna drag i hans, endast mera fä- rade, genomplöjda af ensamhetens sorger. Likväl låg det samtidigt ett sken af anspråkslös lycka öfver hans panna, och den barnsliga frid som män- niskan får, när hon är sitt öde underdånig. När han märkte min sinnesrörelse, log han lugnt, och detta leende var som höstsolen på en graf:

— Ser jag verkligen så gammal ut? sade han, lik- som för att besvara mina tankar. Och likväl är jag mycket äldre än mina år.

— Och hvad har du utträttat, hvad har du gjort under alla dessa år? stammade jag efter en stunds tystnad. Ditt lifsverk?

Forts. å sid. 432.

NYA BILDER FRÅN DET NYA KINA.
EFTER FOTOS FÖR H. 8 D. FRÅN EN KORRESPONDENT I CHEFOO.

REPUBLIKANSKA TRUPPER. Obs. deras moderna utrustning; på sista bilden soldater tillhörande "Röda Korset" men ändå fullt rustade.

Fra fotografier.

REPUBLIKANSKA DELEGERADE UNDER D:R SUN-YAT-SENS PRESIDUM.

Kliché: Bengt Sjöbergspårre.

At märka är frånvaron af härpiskor, ett yttre tecken till nya tider för Kina. Vid d:r Sun-Yat-Sen synes den nya nationalflaggan.

Franska beskickningens hotell i Berlin, där Tysklands kejsare för fjörsta gången sedan 1870 satte foten på fransk mark. Den 19 mars antog nämligen kejsar Wilhelm inbjudning till souper hos frankrikes sändebud i Berlin, mr Jules Cambon.

Efter fotografi.

Kliché: Bengt Silfverparre.

FRANSKA MINISTERHOTELLET I BERLIN.

T. h.: NY TIDKULA I BERLIN.

Tidkula i Berlin. Tyska Urmakaretidningen har till tjänst för allmänheten i Berlin Berlin inrättat en tidkula, som faller exakt klockan 1 e. m. och hvilken skötes medelst elektrisk ledning direkt från tidningens Normalur.

Efter fotografi.

Kliché: Bengt Silfverparre.

Till kvartalsskiftet den 1 April

behagade H. S. D:s kvartals-prenumeranter

omedelbart förnya prenumerationen —

för att undvika afbrott i tidningens expedition.

DEN BERÖMDE AVIATÖREN VEDRINES har låtit uppställa sig som kandidat till deputeradekammaren och under senare tiden företagit en omfattande agitationsresa per aeroplan i departementet Aube och där talat till enorma folkmassor. Emellertid lyckades han ej genomdrifva sitt val — han flög för högt.

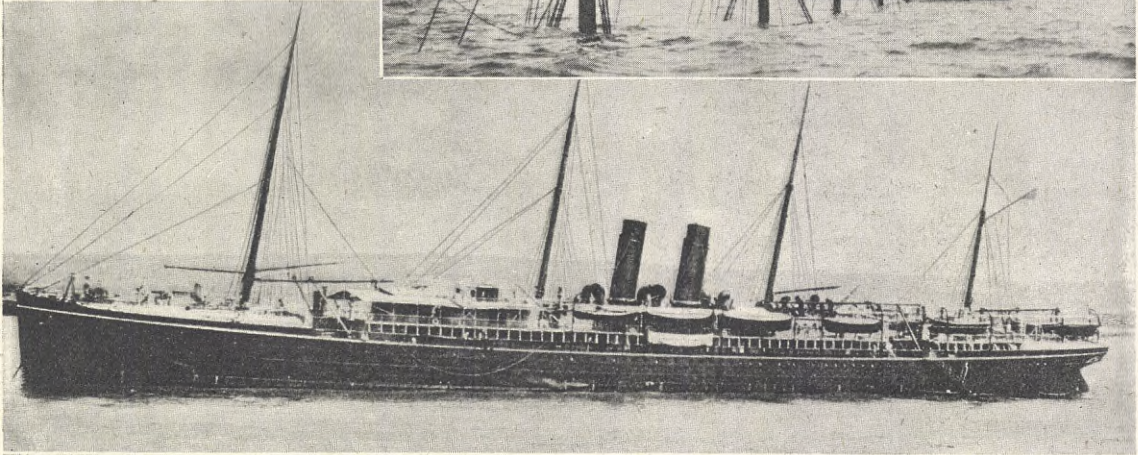
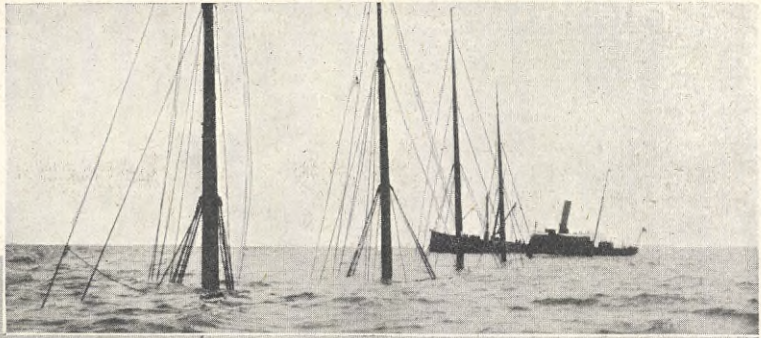
Efter fotografi.

Kliché: Bengt Silfverparre.

BERLINS BRANDKÅR har i dagarna fått sin första Automobil-ambulansvagn, med två bäddar, hvilande på stälhjäderställ, den ena öfver den andra.

FARTYGSKOLLISIONEN I ENGELSKA KANALEN.

En af det engelske "P and O"-bolagets äldre ångare, *Oceana*, om 6,610 ton lämnade Londons dockor den 15 mars för att anträda en resa till Bombay. I närheten af Eastbourn kolliderade den följande natt med en tysk stålbyggd fyrmastare, *Pisagua* som med sin massiva stålstäf borrarade ett ofantlig hål i ångarens skrof, hvilket genast började taga in vatten. Båtar sattes ut, däraf en kantrade fylld med passagerare, öfriga ombordvarande räddades af i närheten varande ångare. — *Oceana* hade 13 mill. kronor i guld och silver ombord.

DEN SJUNKNA ÅNGAREN "OCEANA" EFTER OCH FÖRE KOLLISIONEN.

Förre fotografi.

Kliché: Ernst Silfverparre.

"PISAGUA", det tyska stålskipet som sänkte "Oceana". — Vid dess krossade stäf hänger ännu en af Oceanas småbåtar om pressades dit via kollisionen.

Hrr Fotografier uppmanas att vid insändande af fotografier till **HVAR 8 DAG** tillse, att deras namn finnes anbragt på fotografiets baksida. **Endast då angifves firmanamnet.**

SALONIKIBANKEN I BEIRUT, träffad af italienska granater under beskjutningen af tvänne turkiska kanonbåtar i hamnen. Se n:r 24.

BLIF MEDARBETARE I HVAR 8 DAG.

Skrif aldrig och fråga först — tid går därvid förlorad — utan insänd hvad Ni tror lämpar sig för tidningen, vare sig berättelser, uppsatser eller goda fotografier af tilldragelser för dagen.

Inför styrelsen för Brand- och Lifförsäkringsaktiebolaget Svea öfverlämnade dess ordförande i närvaro af brandchefen löjtnant Ekstedt den 22 mars bolagets medaljer till fyra veteraner vid Göteborgs brandkår, hvilka icke allenast, då de varit i elden, visat prof på rådhighet och mod, utan äfven i öfrigt under sin mångåriga tjänstgöring inom brandkåren utmärkt sig för plikt-troget, redbart och nitiskt arbete. De fyra medaljörerna äro:

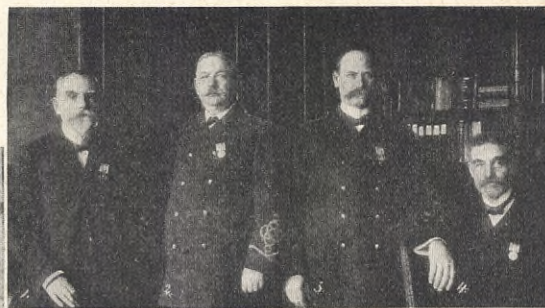

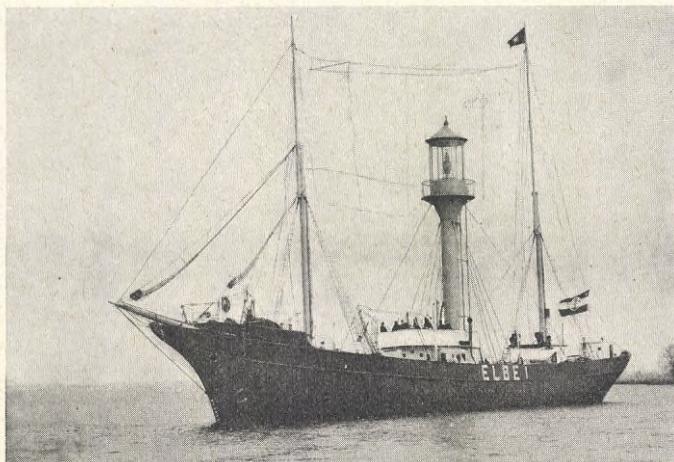
Foto. Backlund, Gbg.

Kliche: Kem. A.-B. Denot Sjöfversparre, Sjöhm-Gbg.

BRAND- OCH LIFFÖRSÄKRINGS A.-B. SVEA UTDELAR MEDALJER VID GÖTEBORGS BRANDKÅR.

J. Heineman (1), redogörare och intendent 72—03, sedan dess öfverbrandmästare. H. P. Hansson (2), ordinarie bandkarl 82, brandförmän 89, brandmästare sedan 03. J. A. Wallin (3), ordinarie brandkarl 84, brandförmän 91, brandmästare sedan 06. C. A. Rodin (4), brandförmän 83, brandmästare 93, öfverbrandmästare 98—08.

Vi namnteckna å vår gruppafotografi, tagen vid tillfället i fråga, närvarande styrelseledamöter: prof. A. Wijkander, ordf. (5); v. häradshöfd. E. Bring, verkst. dir. (6); med. dr. C. Lamberg (7); jur. dr. B. Wijk (8); dir. A. Lillienau (9); grossh. A. Carlander, suppl. (10); ombudsm. T. Wijkander (11); brandchefen löjtn. G. Ekstedt (12) v. verkst. dir. C. A. Hjelm (13); v. verkst. dir. D. F. Lundgren (14).

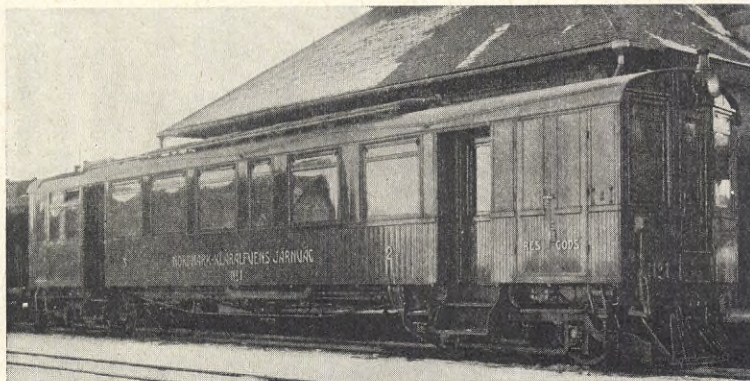

ETT MODERNT FYRSKEPP, "ELBEI" har af staden Hamburg utsändts till sin plats i Nordsjö.

Det nya fartyget är utrustadt med allt hvad den senaste tekniken har att uppvisa. Salunda är det försedt med kraftig elektrisk fyrinrättning, signalanläggning för tjocka, undervattens-klocksinaler, trådlös telegrafi m. m. Fartyget drifves af Dieselmotorer.

Flyer fotograf. Kliche. Beng. Sjöfversparre

NORDMARK—KLARELFVENS JÄRNVAGS BENSINELEKTRISKA MOTORVAGN, i dagarna insatt i ord. trafik.

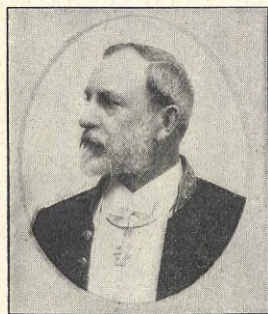

Den teakklädda boggievagnen inrymmer maskinrum, 3:dje kl. med 24 sittplatser, 2:dra kl. med 13 sittplatser, kombineradt bagage- och manöverrum m. m. Den drifves af en sexcylindrisk Westinghouse fyrtakt bensinmotor, af för järnvägsdrift särskildt utexperimenterad typ, och framför en tågvikt af 50 ton (c:a 120 sittplatser) med 50 timkilometers hastighet. Föraren manövrerar vagnen med ett enda handtag.

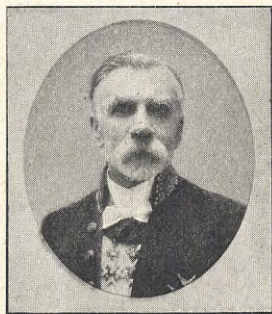
Foto. Wahlström, Karlstad.

VECKANS PORTRÄTTGALLERI

* Data å nästa sida.

E. H. NATHORST.
Major. F. d. Bandirektör. — Göteborg. 80 år 27 Mars.*

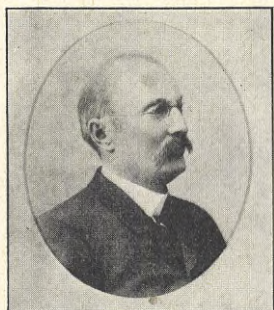
G. M. U. RUDEBECK.
F. d. Landshöfding. — Stockholm. 70 år 1 April.*

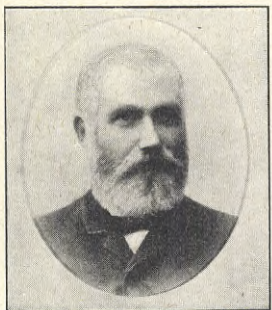
C. A. WESTER.
F. d. Öfverste. — Sköfde. 65 år 14 Mars.*

N. G. T. ÅHLUND.
F. d. Öfverste. — Göteborg. 60 år 31 Mars.*

A. DANIELSON.
Musikdirektör. — Örebro. 80 år 17 Mars.*

J. F. BODÉN.
F. d. Handlande. Sparb.-dir. Kommunalman. — L:a Edet. 80 år 16 Mars.

C. J. CARLSTEDT.
Folkskollär. o. org. Kommunalman. Poststat.-förest. — Haltingeberg. 75 år 28 mars.

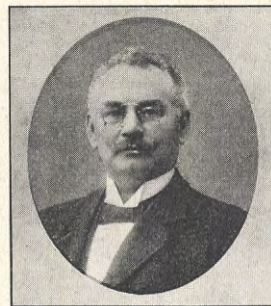
C. O. ELFSTRÖM.
Förste stadsläkare. — Sundsvall. 50 år 13 Mars.*

S. O. ÅKERLUND.
Bankdirektör. — Lund. 75 år 20 Mars.*

G. LUNDQVIST.
Disponent. — Domsjö. 50 år 14 mars.*

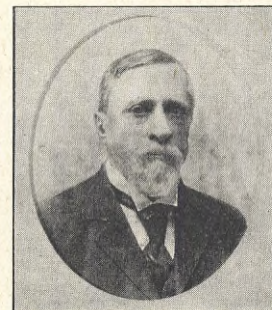
J. LUNDIN.
Direktör. — Jönköping. 50 år 19 Mars.

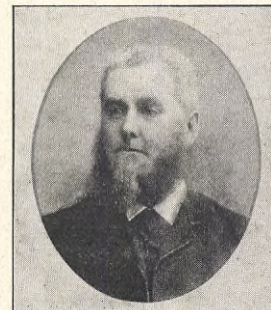
A. VANNÉRUS.
Fil. d:r. Amanuens. — Stockholm. 50 år 20 Mars.*

N. E. H. VON HOFSTEN †.
Godsägare. — Kilagården. F. 28. † 20 Mars.*

F. O. STÅHLGREN †.
F. d. Komm.-landtmät. — Säfsjö. F. 30. † 18 Mars.

J. E. BILLSTRÖM †.
F. d. Landtbrukare. — Röa, Stockevik. F. 36. † 15 Mars.*

A. SKÅNBERG †.
F. d. Lektor. — Stockholm. F. 40. † 17 Mars.*

VECKANS PORTRÄTTGALLERI

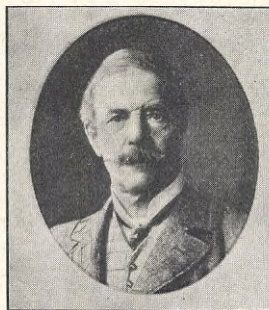
* Data här nedan.

E. S. KAFLE †.
F. d. Kapten. — Uddevalla
F. 33. † 12 Mars.

L. C. E. GRAVE †.
Fru. — Stockholm.
F. 42. † 9 Mars.*

O. S. MÖRNER †
F. d. Ryttmästare. — Malmö.
F. 50. † 20 Mars.*

S. M. H. AF KLINTEBERG †.
Sjökapt. — Stockholm.
F. 65. † 9 Mars.*

HUGO NATHORS F. Afg.-ex. fr. Tekn. Inst. 52; nivellör v. Köping-Hults järnväg 53, kontr.-ingenjör v. Nora—Ervalla järnv. s. å.; u.-löjtn. v. K. Flottans m. c. kår 55, aid.-chef v. Stat. järnv.-byggn. 56, löjtn. 59, kapten 52, afsked m. majors n. h. o. v. 76. Bandirektör v. Stat. järnv. III trafik. distr. 73—03. På sin tid stadsfullmäktig i Malmö.

GUSTAF RUDEBECK. Stud. ex. 61, hojr. ex. 66, v. häradshöding 68, länsnot. i Verm. län 70, häradshöding i Fryksdals domsaga 81, landshöding i Vesternorrlands län 01—09. Led. af Riksd. F. K. 91—02, 05—11. Ord. i konstitutionsutskottet 1900 o. 01, led. af lag- o. bevilln.-utsk. Statsrevisor 90, ord. i statsrevisionen 94.

AXEL WESTER. U.-löjtn. v. Vestg. reg. 69, öfverstelöjtn. derst. 98, afsked o. öfverste i armén 03. Led. af stadsfullmäktige i Sköfde 90—02, ordförande i styr. i Sköfde Sparbank 90—05; sedan 04 öfverkontrollör v. brännvins- o. malttryckstillverknigen.

GUSTAF ÅHLUND. U.-löjtn. v. (Första) Göta art.-reg. 74, kapt. 92, v. Andra Göta art.-reg. 95, major v. Göta art.-reg. 02, öfverstelöjtn. 05, öfverste i III arméf. res. o. afsked 07. Stadsfullmäktig i Jönköping 99—02, i Göteborg sedan 04, led. af stadsf. budgetberedn. o. valkommitté. Ord. i styr. i Gbrgs stads Gas- o. Elektr.-verk; ord. i styr. i A.-B. Göteborgssystemet i Göteborg; v. ord. i allm. Enke- o. Pup.-kassans fullmäktige; ord. i allm. Valmansförbundet i Göteborg, Kassadirektör o. suppl. i styr. i Skand. Kred. A.-B.

ADOLF DANIELSON. Organistex. 59, lär. o. org. i Arboga landsförs. 63—89, sedan 1900 bosatt i Örebro. Fr. trycket utg. Sv. rättskrifningslära (4 uppl.) geometri, Minnesbok i svensk historia, metertabeller.

CARL ELFSTRÖM. Stud. ex. 81, med. lic. 90, bitråd. lasarettsläk. i Sundsvall 91, förste stadsläkare derst. sedan 94. Stadsfullmäktig sedan 99, landstingsman sedan 05. Ord. i hälsovårdsnämnden sedan 95.

OTTO ÅKERLUND. Bedref en omtänt färgeri- o. yllefabriksrörelse jemte garn- o. vävhandel 61—89. Led. af Lunds stadsfullmäktige 69—07, led. af byggn.-nämnden 89—06, af fattigv.-styr. 82—94, af sundhetsnämnden 68—73 af lasarettsdirektionen 83—94. Styr. led. i Lunds Sparbank 79—09, dess verkst. direktör 03—09, kvarstår såsom hufvudman; kommittéled. i Sk. Brandförsäkr.-inrätt. 71—05, ord. från 90, sedan 05 led. af styrelsen. Led. af styr. i Sydsv. Kred.-bol. kontor i Lund sedan 02, dess ord. sedan 06. Styr. ord. i A.-B. Göteborgssystemet i Lund.

GUSTAF LUNDOVIST. Kom såsom brådgårdsarbetare till Norrland, blef v. tjugu års ålder sågverksfaktor v. Domsjöverken, inspektor v. Nord-

maling 94, förvaltare derst. 01. Sedan 08 disponent i Mo o. Domsjö A.-B:s sågverk o. sulfittfabrik. Led. af Örnsköldsviks sparbanks styrelse, lasarettisdirektionen m. m. Landstingsman sedan 10.

ALLEN VANNERUS. Stud.-ex. 81, fil. dr. 90. E. o. amanuens i K. Bi blioteket 89, sedan 06 amanuens å Kommerskoll. fabriksstatist. aid. Utg. ett större antal filos. skrifter.

NILS VON HOFSTEN †. U. löjtn. v. Skarab. reg. 49, löjtn. 55, afsked s. å. Sedan 52 egare af egendomen Kilagården i Skarab. län. Led. af länets Hushålln.-sällskaps förvaltn.-utskott 54, erhöjll Sällskapet stora guldmedalj 93, dess hedersledamot 07. Led. af direktionen i Smål. m. H. prov. Hypoteksförening sedan 60, dess ordförande sedan 02. Led. af direktionen i Sv. Allm. Hypoteksbank 93—99. Hedersledamot af K. Länbr. Akad. 01. Led. af Riksd. F. K. 66—75, led. eller suppl. i olika utskott. Statsrevisor 72. Synnerligen framstående jordbrukare, har H. inlagt alldeles särskilda förtjenster inom nötkreatursafveln. Vi hänvisa till biografi som jämte helsidesporträtt återfinnes i ärg. IX: 51.

EMANUEL BILLSTRÖM †. Innehade egendomen Röa, Gbrgs o. Boh.-län, kommunalordförande, landstingsman. Led. af Riksd. A. K. 71—78, led. af tillf. utskott, suppl. i Statsutskott, led. af sersk. utskott; statsrevisors-suppl. 78.

ALEXANDER SKÅNBERG †. Stud. ex. 58, afg. ex. fr. Teknolog. Inst. 61, adj. i Gefle, Upsala o. Stockholm. Lektor i fysik o. kemi 74—06. Samlade ett europeiskt herbarium om cirka 14000 arter, det största enskilda i vårt land. Tjenstgj. senare år i Riksmuseum med ordnande af dess europ. herbarium.

LYDIA GRAVE, f. Wennerström †. Enka efter optiske instrumentmakaren Rud. Grave i Stockholm innehade hon den af honom anlagda fabriken i vetenskapliga glasinstrument inom hvilken hon utöfvade en framstående verksamhet. — Firman åtnjöt inom medicinska kretsar stort anseende.

STELLAN MÖRNER †. U. löjtn. v. husareregementet Kung Carl XV (nuv. Kronpr. hus. reg.) 72 ryttmästare 90, afsked efter tio år. Åtnjöt anseende som framstående hästkännare och utöfvare af hästsport; ledare af Skånska fältrittklubben, dess ord. Led. af styr. i Malmö museum.

SVANTE AF KLINTEBERG †. Sjökaptens-ex. 88, vid sin död befälh. å S. Sveriges ångare Acolis. Gjorde 10 en resa t. Spetsbergen med en del af internat. Geologkongressens ledamöter. Lärare v. Vesterviks Navig. skola 91; reservlöjtn. i K. Flottan 99.

Forts. från sid. 426.

— Mitt lifsverk är jag själf, svarade han. Jag har arbetat på mig själf, och jag har blifvit en vishetens brunn. Låt bara ämbaret gå, skall du höra! Mitt hjärta är snart en fullskrifven bok, det finns inte många blad kvar. Och när jag i sinom tid präntar ordet Finis efter sista kapitlet, skall den boken begravas med mig själf. Hvad har världen att skaffa med min vishet? Har inte min vishet blommat först sedan jag glömde världen? Jag bor i tystnaden.

— Du är lycklig? frågade jag,

— Jag är icke olycklig, svarade han.

Men jag kände en oförklarlig harm stiga i mig, när jag hörde hans själf tillräckliga, öfverkloda ord. Jag slog handen i furubordet, böjde mig mot honom och ropade:

— Du ljuger, du ljuger! Jag har mitt lif i min hand, och ännu vill jag kasta det i mången djärf och vacker bäge som falkoneraren sin falk under de vilda molnen! Du är skugga och jag är blod, du är askan och jag är eldslågan! Och så sant jag lefver är din vishet mig mindre värd än ölet i mitt krus. Farväl.

Jag reste mig från bordet. Då bröto tårar fram i hans beskuggade ögon, och han hviskade endast med svag stämma:

— Rätt så, broder, rätt så!

På morgonen väckte jag min vän och tog farväl. Han föreföll öfverraskad öfver min beslutsamhet.

— Nu har jag sofvit på saken, förklarade jag. Och nu reser jag!

Och tåget bar mig öfver snötindrande alper mot söder, och bäckarna spelade värligt, och solen sken från töblå himmel, och på den första italienska stationen köpte jag en buket violer. När jag stod på perrongen med blommorna i hand, såg jag ett muntert flickansikte i ett kupéfönster, och hennes mun var ännu rödare än Thereses, och hon log förstulet mot mig, som om hon ville säga: Jag är äfventyret, och vi ha samma väg!

INNEHÅLL

Svenska Kullagerfabriken och dess chef, ingenjör S. Wingqvist (rikt ill.). — Konungen i Linköping. — Fornlämningar. — Ingenjörer i Kiruna. — Damernas fäktållingar i Stockholm. — Envoyén W. A. F. Ekengren. — Greive Sponeck, 70 år. — John Ericssonsfesten i Chikago. — Medaljerade brandmän. — Sjöolycka i Kanalen. — Nya oroligheter i Kina. — Från bombardementet af Beirut. — Tyskt fyrskepp. — Motdressedin. — Resignationens stad, ber. af Anders Österling. — Veckans porträttgalleri.